

ZLOČIN U RAVNIM KOTARIMA

Izvještaji s glavne rasprave

11. veljače 2010. g. – otvaranje glavne rasprave, dokazni postupak

Izvještava: Martina Klekar - Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb

Suđenje prate: Tino Bego – Documenta, Zagreb, Semina Lončar –Centar za razvoj demokracije, Split, Jose Enrique Horcajada, Laura Fernandez i Nenad Marić – OSCE, Zagreb, Byun Dee Hoo – veleposlanik Južne Koreje

Nakon utvrđivanja prisutnih osoba i konstatacije da nije pristupio uredno pozvani oštećenik Branko Kovačević, predsjednica Vijeća je otvorila glavnu javnu raspravu te je od optuženika uzela osobne podatke, a potom prisutne oštećenike poučila da imaju pravo u ovom postupku postaviti imovinskopravni zahtjev te ih uputila u sudski hodnik na čekanje reda saslušanja.

Čitanje optužnice

Glavna rasprava je počela čitanjem optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Zadru broj KT-23/96 od 03. kolovoza 2009. g.

Izjašnjavanje o krivnji

Optuženik je iskazao da je sadržaj optužbe u cijelosti razumio, nakon čega ga je predsjednica Vijeća poučila u smislu odredbe čl. 4. i čl. 5. st. 2. ZKP-a. Upitan kakav stav zauzima prema optužnici izjavio je da se ne osjeća krivim te da će svoju obranu iznijeti na kraju dokaznog postupka.

Prijedlog branitelja optuženog

Potom je branitelj optuženika, odvjetnik Luka Šušak, naveo kako smatra da su optuženiku narušena temeljna ljudska prava i temeljne slobode, jer mu se ne sudi i ne optužuje ga se pravično u smislu čl. 29. Ustava RH, a također i da je povrijeđen čl. 6. Konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama. Skrenuo je pozornost na to da u spisu predmeta prileži presuda Vojnog suda u Banja Luci iz koje proizlazi da je Nedjeljko Janković za predmetne događaje proglašen

krivim i osuđen po zakonu te da je izdržao kaznu zatvora¹, zbog čega je predložio da se postupak protiv optuženika obustavi.

Zastupnik optužbe se na navedenu primjedbu očitovao tako da je ustvrdio kako je istina da je pred Vojnim sudom u Banja Luci proveden kazneni postupak u kojemu je optuženik Nedjeljko Janković pravomoćno osuđen za počinjenje kaznenih djela razbojništva, oštećenja tuđe stvari i ugrožavanje sigurnosti općeopasnom radnjom, uz konstataciju da se taj postupak bitno razlikuje od ovoga kaznenog postupka u RH, jer se tu radi o drugom kaznenom djelu, sadrži drugi motiv, drugi zaštitni objekt, i u konkretnom slučaju se ne radi o imovinskopravnom deliktu s namjerom pribavljanja protupravne imovinske koristi, odnosno otuđenja i uništenja tuđe stvari, već o radnjama koje su protivne Konvenciji o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata i njenom Dopunskom protokolu, čiji je motiv zastrašivanje lokalnog stanovništva i prinuda na napuštanje okupiranog teritorija.

Odluka Vijeća

Nakon desetominutnog vijećanja i glasanja Vijeće je odbilo prijedlog branitelja s obrazloženjem kako se u ovoj fazi postupka ne može govoriti o tome radi li se o presuđenoj stvari te da će Vijeće tek nakon provedenog dokaznog postupka ocjenjivati o motivima postupanja optuženika u inkriminiranim događajima.

Nakon toga je Vijeće donijelo rješenje da će se provesti **dokazni postupak**.

Svjedokinja Ružica Žepina (oštećenica)

Sjeća se da su 01. studenoga 1991. oko 15,00 sati u njenu kuću u Jagodnji Donjoj došla dva mlada dečka, jedan u uniformi bivše „milicije“, a drugi u šarenoj uniformi. Obojica su bili naoružani, jedan puškom, a drugi pištoljem. Tražili su da im da ključ od auta i novac te im je ona zbog straha nešto novca i dala, a oni su u nekakav blokić upisivali tko je dao koliko pomoći. Vikali su na nju, maltretirali je i izašli van na dvorište. Nisu je fizički napadali, nego su je smotresli i morala je dignuti ruke u vis. Na cesti je bila Zorka Žepina, kod koje su ova dvojica prethodno bili, a pozvali su je riječima: „Dođi, babo, sad ćemo vas sve pobiti i zapaliti, poslao nas je Goran.“, no svjedokinja se sada ne sjeća jesu li oni spominjali prezime toga Gorana.

---

¹ *Opt. Nedjeljko Janković je, zajedno sa Slavkom Đokićem, pravomoćnom presudom Vojnog suda u Banja Luci broj Ik-54/92 od 23. ožujka 1992. g. osuđen za produljeno kazneno djelo razbojništva iz čl. 132. st. 1. KZRH, i to na štetu Zorke Žepine, Ike Žepine, Jandre Žepine, Ranka Kovačevića, Borisa Guše i Branka Guše, te za kazneno djelo oštećenja tuđe stvari iz čl. 137. st. 2. KZRH, dovođenja u opasnost života i imovine općeopasnom radnjom iz čl. 153. st. 1. KTZ-a. Isti je za navedena kaznena djela osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2 godine, koju kaznu je izdržao u KPZ za maloljetnike u Valjevu u Republici Srbiji, u vremenu od 27. srpnja 1994. g. do 29. lipnja 1996. g.*

Nakon što im je dala novac, oni su joj rekli da se ne miče odatle, jer oni idu po nešto čime će „odšlepati“ njeno vozilo te će se vratiti. Svjedokinja ima saznanja da su pravoslavci iz sela prijavili da ta dvojica „rade čuda“ kod Jandre te da je kasnije došla vojna policija.

Svjedokinja je navela da je ona udana za Hrvata, a da je ranije bila pravoslavka. Nije ju nitko konkretno napadao, no Hrvati se u to vrijeme u Jagodnji nisu mogli slobodno kretati, svakih dva do tri dana bi dolazila srpska vojska, odnosno Srbi u uniformama, koji su ih pljačkali i maltretirali. Ona je u to vrijeme imala ovce, koje je hranila sijenom dok ga je imala, no dosta joj je blaga uginulo od gladi, jer nije bila slobodna voditi ga na pašu.

Na današnjem ročištu oštećenica nije prepoznala optuženika, samo je rekla da zna da je bio mladi dečko te da je puno godina prošlo. *Tempore criminis* ona nije čula da bi ti dečki međusobno razgovarali, zvali se imenima ili nadimcima.

Na posebno pitanje branitelja optuženika da pojasni zašto danas nije iskazivala da je kuća Dušana Žepine zapaljena, kako je to govorila u istrazi, ista je odgovorila da je ona to istražnom sucu rekla nakon što je to čula od sada pokojne Jandre Žepine, a da ona osobno nije vidjela da su zapalili tu kuću.

Svjedok Boris Guša

Do iza akcije „Oluja“ svjedok je živio u Zadru, a kuću u Golešu je gradio za svoje umirovljeničke dane. U listopadu 1991. g. do njega je došla vijest da mu je ta kuća devastirana, no nije dobio informaciju tko je počinitelj. Međutim, njegova je prva susjeda Milica Guša idućega dana nakon devastacije uz pomoć vlasti u Zemuniku Gornjem izvršila prepoznavanje počinitelja. U njegovu kuću je provaljeno rafalom, bačena je bomba, u prizemlju su ispucani rafali, a na katu je sve „izrešetano“. Inače su u Golešu živjeli i Hrvati i Srbi, no on ne zna u kojem omjeru. On se deklarira kao Hrvat pravoslavne vjeroispovijesti, jednako se deklarirao i njegov otac, no djed nije.

Svjedok je priložio u spis dvije fotografije predmetne kuće, i to jednu snimljenu prije rata i jednu snimljenu nakon akcije „Oluja“.

Svjedok Branko Guša

U svom iskazu svjedok je naveo da je u noći s 26. na 27. listopada 1991. g., u vremenu između ponoći i 01,00 sati iza ponoći, boraveći u svojoj kući u zaseoku Goleši, čuo pucnjeve, i to prvo pored kuće Branka Kovačevića, a potom i kod Borisa Guše. Nakon toga je čuo pucnjeve i pored svoje kuće, a netko je vikao: „Gazde, gazde!“ On i njegova supruga su ostali u kući i, unatoč povicima, lupanju na vrata i pucnjavi, nisu otvarali vrata. Nakon par minuta ispaljen je rafal na terasu ispred kuće te su on i supruga tada pobjegli na kat, nakon čega je u kuću ispaljena zolja. Kada se situacija smirila, sišli su s kata te su kroz prozor s druge strane kuće izašli van i otišli u prvi zaseok Guše. Svjedok nije došao do saznanja tko je ispalio zolju u njegovu kuću, a da je bila riječ upravo o zolji saznao je sutradan ujutro od komandira čete JNA, koji je ondje došao na

poziv da su to učinili pripadnici njegove čete, inače smješteni na dva kilometra od Goleša u zaseoku Sredina. Tom prilikom oštećena mu je unutrašnjost kuće, odnosno kuhinjski elementi, prozori i vrata u dijelu kuće u koji je ispaljena zolja. Poznato mu je da je na kuću Borisa Guše bačena bomba te da je na kuću Branka Kovačevića pucano. Sve su te kuće bile isključivo civilni objekti.

Svjedok je cijelo vrijeme rata bio u Zemunik Gornjem, i to do 05. kolovoza 1995. g., kada je otišao u Srbiju. Stanovnici srpske nacionalnosti, među kojima je i on, napustili su mjesto po naređenju oficira srpske vojske, koji im je rekao da se povlače, da je gotovo. On osobno nije čuo tu naredbu, nego se ista prenosila usmenom predajom između mještana zaseoka. Naveo je da su u Golešu živjeli i Hrvati, no da su oni napustili mjesto negdje 1993. g.

Svjedok Zoran Žepina

On je sin Dušana Žepine i unuk pok. Jandre Žepina. Jagodnju Donju je napustio u svibnju 1991. g. pred kraj petoga razreda osnovne škole, kada su ga roditelji odveli kod ujaka u Biograd. Njegovi roditelji su napustili mjesto 17. rujna 1991. g. Situacija je bila takva da su morali pobjeći, počeo je rat i neredi u selu. Kada su se dana 06. kolovoza 1995. g., nakon akcije „Oluja“, vratili u mjesto, svoju su kuću zatekli dijelom zapaljenu, a dijelom srušenu. On ne zna tko je zapalio njihovu kuću, samo je čuo priče da su u selu bila dva dečka, koja su napravila nered od njegove bake Jandre, a potom da su zapalili njihovu kuću.

Svjedok Željko Žepina

On je sin pok. Jandre Žepine iz Jagodnje Donje i o predmetnim događajima zna iz njenoga pričanja. U to vrijeme on je radio u poduzeću „Vinilplastika“ u Zadru, tako da nije bio u selu, njegova supruga je s djecom izbjegla iz Jagodnje Donje u Biograd, a majka Jandra je ostala u selu čuvati njihovu imovinu.

Majka mu je pričala da su u predvečerje 01. studenoga 1991. g. u njenu kuću došla dva muškarca, koji su odmah počeli lupati i razbijati pokućstvo, a potom su otišli na kat kuće gdje su tražili oružje i novac. Oružje nisu pronašli, a također ni novac pa su zapalili prekrivač, na što se ona prestrašila te ispod ormara izvukla najlon u kojemu je bio novac u iznosu od 1.500,00 DEM i predala ga njima, a oni su ugasili vatru. Potom su se spustili u konobu, gdje su prolili 500 do 600 litara vina, rakiju i ulje, da bi nakon toga pucali u hidrofor za vodu, nakon čega se aktivirala pumpa te je cijelu noć curila voda. Otišli su potom u staju i usmrtili 18 ili 19 ovaca. Majka mu je govorila da su joj ta dvojica rekli da su iz Bosne, a da li su bili uniformirani on se ne sjeća da mu je pričala. Također mu je govorila da su joj ta dvojica, čim su došli, rekli da se skine do gola te da je ona sama skinula „fuštan“ (podsuknja) i „traveršu“ (pregaču).

U Jagodnji Donjoj su živjeli i Hrvati (15-ak kuća) i Srbi (40-ak kuća), dok u Jagodnji Gornjoj živi srpsko stanovništvo te je samo jedna hrvatska kuća.

Svjedok Nedjeljko Žepina

Svjedok je sin pok. Zorke Žepine. U to vrijeme živio je u Jagodnji Donjoj, koju je zajedno sa svojom obitelji napustio u rujnu 1991. g. , nakon incidenta s Martićevom policijom, koja im je u kolovozu te godine upala u kuću i tražila oružje i novac. Nakon toga u kući je ostala samo njegova majka Zorka pa on o inkriminiranom događaju zna samo ono što mu je ona ispričala kada su se nakon šest mjeseci sreli u mjestu Sv. Filip i Jakov.

Majka mu je rekla da je u kuću ušao neki ćelavi čovjek, nije bio sam, no on ne zna koliko je ukupno ljudi bilo ondje. Ušao je u njegovu sobu i otvorio ormar te ugledao njegovu vojnu uniformu iz JNA, na što je rekao: „Evo moga imenjaka! Evo meni činova!“ Svjedok je, naime, imao čin rezervnog kapetana, a njegovo ime je pisalo na transportnoj vreći.

Svjedok Mate Žepina

Svjedok je sin pok. Ike Žepine. On je dana 18. rujna 1991. g. izbjegao iz Jagodnje Donje u Biograd, a do tada je u Jagodnji živio s majkom i njenom sestrom. O predmetnom događaju ima saznanja iz pričanja svoje majke, koja mu je rekla da su u njihovu kuću došla dvojica muškaraca, koji su razbijali, skidali je tako da je ostala samo u donjem rublju i tražili od nje novac. Odnijeli su joj između 12.000,00 i 13.000,00 DEM i nešto švicarskih franaka i potom su otišli. Majka mu je još navela da su joj ti muškarci rekli da su oni ondje poslani da ih pobiju, no svjedok je mišljenja da je njima bilo do novca.

U nastavku dokaznog postupka, temeljem čl. 331. st. 1. toč. 1. ZKP-a, **pročitani su iskazi svjedokinje (oštećenice) Zorke Žepine** od 10. studenoga 1998. g., saslušane kod istražnog suca, a koja je u međuvremenu preminula.

Glavna rasprava je odgođena, a iduće ročište je određeno za **10. ožujka 2010. g. u 09,30 sati**, na koje će se pozvati kao svjedokinja Milica Guša iz Zemunika Gornjeg.

Zapažanja:

- 1. Prije početka ispitivanja svjedokinje Ružice Žepine, predsjednica Vijeća je htjela prvo pročitati njen iskaz iz istrage, čemu se usprotivio branitelj okrivljenika rekavši da svjedokinja prvo treba sama reći što joj je o predmetnom događaju poznato, nakon čega joj se radi usporedbe i otklanjanja nejasnoća može predložiti njen raniji iskaz.*
- 2. Dio iskaza svjedokinje Ružice Žepine, u kojemu ona kaže: „Nitko me osobno nije tjerao, odnosno nitko mi nije rekao da moram napustiti Jagodnju.“, nije ušao u zapisnik.*

3. *Svjedok Mate Žepina u svom iskazu nije naveo da su osobe koje su došle u kuću njegove majke „bacale kroz prozor“, a ta je formulacija ušla u zapisnik.*
4. *Raspravu su pratile i djelatnice Odjela za podršku svjedocima, ustanovljenom pri Županijskom sudu u Zadru.*

10. ožujka 2010. godine – nastavak dokaznog postupka

Izveštava: Martina Klekar - Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb

Suđenje prate: Tino Bego – Documenta, Zagreb, Semina Lončar – Centar za razvoj demokracije, Split, Nenad Marić – OSCE, Zagreb, novinari televizije „VOX“ i „Zadarskog lista“, djevojka optuženika

Na današnjem ročištu ispitani su kao svjedoci Dušan Žepina, Ljubomir Guša, Milica Guša i Ljubomir Žarković.

Svjedok Dušan Žepina

Njegova kuća u Jagodnji Donjoj je spaljena 1991. g., no on ne zna tko je to učinio, jer je već 17. rujna 1991. g. napustio selo i otišao u Biograd na Moru, i to zbog toga što se već tada u selu pucalo, a pucali su „četnici“. U Jagodnji Donjoj je bilo i Hrvata i Srba, no više Srba. On je po nacionalnosti Hrvat. Jandra Žepina je njegova strina, no nije mu poznato što se njoj dogodilo, jer nisu bili u dobrim odnosima te nisu komunicirali.

Da mu je kuća spaljena saznao je negdje 1992. g. u Biogradu na Moru, a da kuća nema krova saznao je 1995. g. po povratku u mjesto. Šteta je procijenjena na 370.000,00 kn.

Svjedok je naveo da optuženika ne prepoznaje, jer ga nikada nije vidio, no „da je čuo za toga nekoga, ovoga što govorimo sada o njemu, o njemu se pričalo da je to taj, da je on palio, da je sigurno čuo njegovo ime, no nije ga zapamtio“.

Svjedokinja Milica Guša

U listopadu 1992. g. oko ponoći čula je lupanje na vratima njezine kuće u zaseoku Goleši, a na pitanje tko je, dobila je odgovor „vojnici jugoslavenske armije“. Pozvala je svoga sina Ljubomira da otvori vrata, što je ovaj i učinio, te je u kuću ušao vojnik, misli da je bio uniformiran. Obišao je sobe u kući, a potom je sjeo za stol i desetak, petnaestak minuta pričao, pokazivao sliku svoje djevojke za koju je spomenuo da je iz Tinja. Tom prilikom vojnik im nije prijetio, samo se hvalio svojom djevojkom i popio je čašu bevande. Bio je naoružan, s prednje je strane preko prsiju imao obješeno oružje, a svjedokinja misli da je bio i pijan. Uglavnom je razgovarao s njenim sinom, no ona nije čula da bi se taj vojnik raspitivao za hrvatske kuće. Nije im napravio nikakvu štetu, a

kada je izašao iz kuće, svjedokinja je čula da je nešto ispalilo, no ona ne zna je li to bila bomba ili što drugo.

Sutradan ujutro k njoj je došao komandant JNA, kojemu je ispričala što se dogodilo, a potom su je vodili na prepoznavanje. Prvo su je doveli u jedno dvorište, u kojemu su bili postrojani vojnici, no ona među njima nije prepoznala osobu koja je prethodne večeri bila u njenoj kući. Međutim, u drugom je dvorištu, među vojnicima u stroju, prepoznala toga mladića. Budući da nije bila posve sigurna, rekla je komandantu da provjeri ima li vojnik sliku djevojke u prednjem džepu odore, što je ovaj i učinio te je i pronašao sliku djevojke, nakon čega je vojnik odvezen vojnim vozilom.

Upitana koje su nacionalnosti Branko i Boris Guša te Branko Kovačević svjedokinja je navela da su svi navedeni srpske nacionalnosti.

Svjedokinja je navela da njoj i njenom sinu nitko nikada nije prijetio i govorio da moraju napustiti svoju kuću. Iz Goleša su pobjegli 05. kolovoza 1995. g., a tako su morali učiniti zbog „vražje politike“.

Svjedok Ljubomir Guša

U listopadu 1991. g., negdje oko ponoći njegova ga je majka Milica pozvala da pogleda tko kuca na vratima njihove kuće u Golešu. S druge strane je čuo odgovor „vojnici jugoslavenske narodne armije“, a kada je otvorio vrata ugledao je mladića naoružanog zoljom, automatskom puškom i bombama obješenima preko prsiju. Isti ga je odmah upitao gdje su hrvatske kuće, no svjedok mu to nije htio reći jer je s Hrvatima dobar susjed, no ovaj je više puta inzistirao da mu odgovori pa čak i da pođe s njim i pokaže mu hrvatske kuće. U njegovoj kući se zadržao desetak minuta, a po njegovu odlasku čula se eksplozija. Idućega dana je došla k njima vojna policija te su njega i majku vodili na prepoznavanje. Majka je u drugom stroju vojnika prepoznala osobu koja je prethodne večeri bila kod njih u kući te je ukazala da provjeri ima li dotična osoba fotografiju djevojke u džepu jakne. Kapetan, koji se također prezivao Janković, je doista i pronašao spomenutu fotografiju, nakon čega je udario vojnika Jankovića, čak je htio i pucati na njega vičući da što se ima izivljavati na civilima. Svjedok je tada išao u Benkovac dati izjavu javnom tužitelju kninskog korpusa, za kojega je po govoru zaključio da je Slovenac.

Sutradan ujutro svjedok je otišao do kuća Branka i Borisa Guše te Branka Kovačevića, kojom prilikom je uočio oštećenja. Na kuću Branka Guše bila je bačena zolja, na kuću Borisa Guše bomba, dok je kuća Branka Kovačevića imala oštećenja od metaka. Ta oštećenja na predmetnim kućama nisu postojala dan prije nego što ih je posjetio ovaj vojnik.

Upitan da li u osobi optuženika prepoznaje osobu koja mu je kritične večeri pokucala na vrata kuće u Golešu, svjedok je bez okretanja prema optuženiku i bez da je istoga promotrio odgovorio da misli da je. Nakon toga se okrenuo i pogledao optuženika te ustvrdio da ne može sto posto tvrditi da je to ta osoba, jer je prošlo već dvadeset godina od toga događaja. Potom se optuženik ustao, a svjedok ga je promotrio i naveo da ga ne može prepoznati. Potom mu je branitelj predočio fotografiju osobe s lista 22 sudskoga spisa, na kojoj je ime Nedjeljko Janković, sin Pere, rođen 16. siječnja 1964. g. u Bilom Potoku pokraj Kupresa, Republika Bosna i Hercegovina, te ga

je upitao da li u toj osobi prepoznaje osobu koja je kritične večeri bila u njegovoj kući, a svjedok je odgovorio da ne prepoznaje.

Upitan o prilikama u Golešu prije rata svjedok je iskazao da je ondje živjelo miješano stanovništvo, i Hrvati i Srbi. Par mjeseci nakon ovoga događaja u listopadu 1991. g. svi su Hrvati, osim jedne žene, izbjegli iz mjesta, i to iz straha da ih netko ne ubije. Tijekom 1991. g. kuće na području Zemunika Gornjeg su granatirane uglavnom iz područja Zemunika Donjeg i Suhovara, a granatiranje je bilo neselektivno.

Svjedok Ljubomir Žarković

Govoreći o prilikama u Jagodnji Donjoj tijekom 1991. g. svjedok je iskazao da su tada ondje živjeli i Hrvati i Srbi, s tim da je dio Hrvata izbjegao u Biograd, Šibenik i Zadar. On je dijete iz «miješanog» braka, no ostao je u svojoj kući. Krajem listopada 1991. g. u vremenu između 12,00 i 13,00 sati, dok je kod kuće ručao sa svojom suprugom, ispred kuće se zaustavio traktor iz kojega je izašao njegov susjed DMITAR Prlić, koji je tom prilikom bio jako uznemiren i pitao ga zna li što se događa u njihovom selu. Svjedok mu je odgovorio da ne zna, a DMITAR mu je ispričao da su napadnuti mještani zaseoka Žepine te je pri tom spomenuo Ružicu i Zorku Žepina. Rekao je i da su JANDRU Žepina maltretirali i skidali je do gola te da se pucalo, što je i potvrđeno kasnijim očevidom. Dobio je informaciju da su dva vojnika u odorama JNA pobjegla iz vojarne s oružjem te je DMITAR ustvrdio da bi trebali reagirati kako bi spriječili daljnja maltretiranja i nereda. Svjedok je mišljenja da se DMITAR njemu obratio jer ga je na neki način smatrao mjerodavnim kao sekretara partije mjesnog odbora Jagodnje Donje. DMITAR je ranije bio policajac, a u to vrijeme je bio pripadnik tzv. «Martićeve milicije». DMITAR je otišao te se vratio za dvadesetak minuta s MIROSLAVOM Babićem i STEVANOM Žankovićem. Njemu su dali poluautomatsku pušku te su odmah sva četvorica krenuli ka zaseoku Žepine. Na putu do tamo vidjeli su kako gori kuća Dušana Žepine, no nisu je odmah gasili jer su smatrali prioritarnim uhititi ovu dvojicu kako se ne bi dogodilo veće zlo, a Dušan i njegova obitelj su već ionako izbjegli. Pomalo su se povlačili te su on i MIROSLAV Babić otišli prema kući Jandre Žepine, dok su ova dvojica ostala čuvati stražu. U kući su zatekli JANDRU, koja je bila sva u šoku te im je rekla: «Gledaj što su napravili!». Vidio je desetak, petnaestak ubijenih ovaca, neko blago se ranjeno vuklo po dvorištu, u kući su bili razbijeni televizor i frižider, sve pobacano i polupano. Pretpostavili su da se ova dvojica nalaze kod Stipana Žepine, čija je kuća četvrta po redu od Jandrine. Oprezno su prilazili dvorištu Stipanove kuće, kroz prozor koje su uočili dvije uniformirane osobe, no ukućane nisu vidjeli. MIROSLAV Babić i on su se odlučili primaknuti kući sa strane, ušli su u hodnik i čuli glasove te su zaključili da su se ta dvojica u kući napili. Tada je MIROSLAV naglo nogom udario u vrata kuhinje, a svjedok je uskočio u kuhinju pri čemu je vojnik Janković krenuo prema puški naslonjenoj na zid, no MIROSLAV i on su bili brži i doslovno im stavili cijevi u usta. Vojnici su bili u odorama JNA, bili su neuredni i pijani, a ispred sebe su imali automatske puške te pripadajuće noževe i bombe. Svjedok i MIROSLAV su se izvikali na njih, a tada su priskočila ova dvojica što su čuvali stražu te su donijeli žicu od vinove loze i vezali ove vojnike, a nakon toga pozvali vojnu policiju. Istaknuo je da su se vojnici ružno ponašali samo prema Hrvatima te da su morali znati gdje su bile hrvatske kuće. Smatra da je njihov motiv bilo zastrašivanje stanovnika, a pljačka «ako prođe – prođe», no ne može reći da im je cilj bio protjerivanje, jer oni nisu nikome konkretno govorili da ode. DMITAR Prlić sada živi u Republici Srbiji, a prvi put su se čuli prije dva dana nakon

dvadeset godina. Vezano za ovaj događaj policiji RH je u tri navrata davao iskaz: prije deset dana, prije petnaest dana i tijekom rata. Ukućani su po njihovu dolasku bili u kuhinji. Na kraju svoga samostalnog izlaganja svjedok je ustvrdio da «govori istinu i više od istine».

Upitan da li u osobi optuženika prepoznaje osobu pri čijem je uhićenju sudjelovao kritične zgrade, svjedok se okrenuo prema optuženiku i nakon promatranja odgovorio da visina i stas liči na njega, da je prošlo puno vremena, no da je on 80 % siguran da je to ta osoba, a potom se obratio optuženiku riječima da bi mu bio manji grijeh da prizna te da bi im bilo obojici lakše. Branitelj mu je predočio fotografiju osobe s lista broj 22 sudskog spisa, a svjedok je iskazao da mu je osoba s fotografije poznata, no da to nije optuženik te da su kritične zgrade bila dvojica vojnika, no da se on ne može izjasniti da li je bio ovaj na fotografiji ili optuženik, da bi konačno ustvrdio da on ništa ne tvrdi 100 %. Naveo je da mu je poznato da je 1991. g. u Benkovcu bila 92. motorizirana brigada JNA, te da je postojala i 180 motorizirana brigada 9. kninskog korpusa JNA, sastavljena od dobrovoljaca, mobiliziranih vojnika i ročnika.

U nastavku dokaznog postupka **pročitani su:**

- presuda Vojnog suda u Banja Luci broj Ik-54/92 od 23. ožujka 1992. g. (list spisa 76 – 86),
- presuda Vojnog suda u Beogradu broj Kv-240/95 od 07. studenog 1995. g. (list spisa 208 – 209),
- dopis Ministarstva pravde Republike Srbije, Uprave za izvršenje zatvorskih sankcija Kazneno-popravnog zavoda za maloljetnike Valjevo od 29. kolovoza 2008. g. , u ovjerenom prijevodu sa srpskog jezika (list spisa 172 – 173),
- presuda Općinskog suda u Bajinoj Bašti od 24. srpnja 1995. g., u ovjerenom prijevodu sa srpskog jezika (list spisa 250 – 254),
- dopis Ministarstva pravde Republike Srbije, MUP-a direkcije policije, Uprave za upravne poslove od 10. kolovoza 2009. g. (list spisa 255),
- dopis Ministarstva pravde Republike Srbije, Kazneno – popravnog zavoda za maloljetnike Valjevo od 22. srpnja 2009. g. (list spisa 256),
- smrtni list za oštećenu Jandru Žepina,
- smrtni list za oštećenu Zorku Žepina,
- smrtni list za oštećenu Iku Žepina.

Izvršen je uvid u fotografije kuće oštećenika Borisa Guše u Golešima 49, Zemunik Gornji (list spisa 295).

Dokazni prijedlozi

Branitelj optuženika je predložio da se u nastavku postupka kao dokaz pročita dopis PU zadarske, Odjela kriminalističke policije od 04. studenog 1997. g., iz kojega proizlazi da je u Zrakoplovnoj bazi Zemunik pronađena «neprijateljska dokumentacija» iz koje je vidljivo da su nad oštećenicima inkriminirane radnje počinili Slavko Đokić i Nedjeljko Janković, sin Pere, čija se fotografija nalazi u spisu predmeta na listu 22. Naime, Janković Nedjeljko, sin Pere, bio je pripadnik 180. motorizirane brigade 9. korpusa JNA, u kojoj su bili dobrovoljci iz Subotice i Novog Sada, dok je optuženi Janković Nedjeljko bio redovni vojnik 92. motorizirane brigade Benkovcu. Također je predložio da sud pročita dopis Policijske uprave osječko-baranjske, Sektora kriminalističke policije, Odjela ratnog zločina i terorizma od 12. ožujka 1996. g., iz kojega proizlazi da je predmetno kazneno djelo počinio Nedjeljko Janković, sin Pere i Terezije, rođen 16. siječnja 1964. g. u mjestu Bijeli Potok. Branitelj je istaknuo da sud u rješenju o pritvoru navodi da se optuženik nalazio u Njemačkoj, što nije točno, no da je Nedjeljko Janković, sin Pere, bio u Njemačkoj, u gradu Essenu, gdje je bio zaposlen kao kuhar.

Vijeće je navedene **dokazne prijedloge odbilo**, uz obrazloženje kako je činjenično stanje u konkretnom kaznenom postupku dovoljno razjašnjeno.

Pročitani je izvod iz Kaznene evidencije za optuženika Ministarstva pravosuđa RH, Odjela za kaznene evidencije (list spisa 125) te izvješće iz Kaznene evidencije za optuženika pribavljeno od MUP-a Republike Srbije (list 257, 258, 244 – 247). Iz navedenih izvoda proizlazi da je okrivljenik više puta pred sudovima u Beogradu i Banja Luci proglašen krivim za počinjenje različitih kaznenih djela (primjerice, razbojništvo, ometanje službenog lica u obavljanju dužnosti javne bezbjednosti) te pravomoćno osuđen na kazne zatvora u različitom trajanju. Ukupno mu je izrečeno 15 godina i 11 mjeseci kazne zatvora (kad se sve izrečene kazne zbroje). Također, u odnosu na okrivljenika je u Republici Srbiji raspisana tjeratica, jer neke od ovih kazni nije izdržao.

Optuženik je primijetio kako je sve pročitane kazne izdržao, osim kazne u trajanju od četiri godine.

Ispitivanje optuženika

Optuženik je u svojoj obrani naveo da je u vremenu od 19. ožujka 1991. g. do lipnja 1992. g. služio vojni rok u 92. motoriziranoj brigadi JNA te da tvrdnja svjedoka Žarkovića da ga je hapsio u listopadu 1991. u Jagodnji Donjoj nije točna. Bili su smješteni u Smilčiću. U to vrijeme on je najprije bio u pritvoru, a potom u bolnici. Iz stacionara je pobjegao u jednu vojarnu u kojoj se nalazilo oružje i municija, te je ondje i uhićen. Zbog čega je bio u pritvoru optuženik nije htio govoriti, nego je samo naveo da su ga ondje tukli vojnici koji bi dolazili s položaja. On i više drugih vojnika su nekoliko puta bezuspješno pokušavali pobjeći iz vojarnice. Vojnici koji bi pokušavali pobjeći završili bi propucani, a drugi vojnici bi na postrojavanju potom dobili informaciju kako su ovi pronađeni masakrirani i ubijeni od strane hrvatskih snaga. Zbog svega

navedenog njemu više nije padalo na pamet da bježi iz vojarnje. U vojsci je imao najboljeg prijatelja Nevija Bokšića za kojega je čuo da je ubijen, no u pritvoru je saznao da je isti živ.

Iz bolnice je poslan u zatvor u Kninu, odakle je više puta izvođen pred istražnog suca Branka Butolina, koji mu je rekao da mu je bolje da djelo prizna, jer će se u suprotnom predmet samo „vući“, a da bi u konačnici mogao dobiti i 10 godina zatvora, te da će u slučaju da prizna dobiti minimalnu kaznu i biti odmah transportiran u Srbiju, a da kaznu neće nikad ni izdržati.

Dakle, točno je da je on priznao činjenice koje se danas navode u optužnici ŽDO u Zadru, a koje su ranije bile u optužnici Vojnog tužilaštva u Kninu, i to iz razloga koji je prethodno naveo, odnosno po savjetu istražnog suca. Iskazao je da Slavka Đokića poznaje, no da nisu bili u istoj brigadi i da on ne zna gdje se ovaj kretao, te da im je u Kninu zajedno suđeno, no da on nije počinio nijednu od radnji za koju ga se tereti optužnicom.

Naveo je da nikada nije bio nacionalist te da u JNA nije došao dobrovoljno nego kao redovni vojnik. Prvo je bio običan strijelac, a potom nišandžija na «browningu». Bio je zadužen pištoljem «Škorpion», kojega je ostavljao na transporteru po izlasku iz istoga. Imao je puno nadimaka, primjerice «Janko» i «Nešo», dok ga nadimkom «Neđo» nisu zvali. Tako ga je zvala jedino njegova majka, no on nije volio taj nadimak.

Upitan o vrsti odore koju je nosio okrivljenik je odgovorio da je u kritično vrijeme nosio običnu odoru, sivo-maslinastu, kakvu je tada imala JNA, a prilikom izlaska iz vojarnje je nosio radničku odoru za oklopne transportere. Nikada nije nosio maskirnu uniformu i nikada nije bio pripadnik vojske Republike Srpske.

Zapažanja:

- 1. Na prošlom je ročištu doneseno rješenje da će se na današnjem ročištu ispitati kao svjedokinja Milica Guša. Na danas održanom ročištu, pored navedene Milice Guša, ispitano još troje svjedoka, no vijeće nije upoznao prisutne kada je i na čiji prijedlog donijelo odluku da se te osobe ispituju kao svjedoci u ovom kaznenom postupku.*
- 2. Svjedok Dušan Žepina, iako je naveo da ne zna tko mu je spalio kuću, na pitanje predsjednice vijeća što je sve na njegovoj kući izgorjelo, okrenuo se prema okrivljeniku i rekao: „Pitajte njega što je sve izgorjelo.“*
- 3. Nakon što je od svjedoka Ljubomira Živkovića uzela osobne podatke i upoznala ga s odredbom čl. 324. st. 1. ZKP-a² da je dužan iznijeti sudu sve što mu je o predmetu poznato te ga upozorila da je lažno svjedočenje kazneno djelo, predsjednica vijeća je dala riječ zastupniku optužbe, koji je prvo svjedoku prepričao predmet optužbe, a zatim ga upitao što mu je o tome poznato. Ovakav način ispitivanja svjedoka smatramo nekorektnim i suprotnim odredbi čl. 239. ZKP-a, koja glasi: „Nakon općih pitanja svjedok se poziva da iznese sve što mu je o predmetu poznato, a nakon toga će mu se*

---

² Svjedok nije upozoren, u skladu s odredbom čl. 236. i čl. 238. st. 3. ZKP-a, da ne mora odgovarati na pojedina pitanja ako je vjerojatno da bi time izložio sebe ili svoga bliskog rođaka teškoj sramoti, znatnoj materijalnoj šteti ili kaznenom progonu.

postavljati pitanja radi provjere, dopune i razjašnjenja. Pri ispitivanju svjedoka nije dopušteno služiti se obmanom niti postavljati takva pitanja u kojima je već sadržano kao bi trebalo odgovoriti.“

4. *Dio iskaza svjedoka Ljubomira Živkovića je pogrešno unesen u zapisnik. Na pitanje kada je o kritičnim događajima ispitivan od strane policije RH svjedok je odgovorio da je u tri navrata davao iskaz: prije deset dana, prije petnaest dana i tijekom rata. U zapisnik je uneseno drugačije, odnosno: „Policiji RH vezano za ovaj događaj ja sam verziju događaja dao prije 10 – 15 dana.“*

12. ožujka 2010. godine - završni govori stranaka

Izveštava Tino Bego, Documenta, centar za suočavanje s prošlošću

Postupak pratili: Tino Bego, Documenta, Zagreb, Martina Klekar, Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb, Nenad Marić, OSCE, Zagreb, Lončar Semina, Centar za razvoj demokracije, Split

Branitelj optuženika istaknuo je primjedbu na zapisnik sa glavne rasprave od 10. ožujka 2010. godine, navodeći kako je na stranici zapisnika broj 8 na dnu iste na pitanje branitelja optuženika svjedok Ljubomir Žarković upitan u koliko je navrata dao izjavu policiji RH vezano za predmetni događaj na zapisniku navedeno da je dao izjavu prije 10-15 dana.

Branitelj je primijetio da u zapisnik nije uneseno da je svjedok izjavu policiji RH za ovaj događaj dao u dva navrata i to prije 10-tak dana, drugi puta nešto prije 20-teka dana, te je u tom smislu i ispravljen zapisnik, odnosno taj dio zapisnika je nadopunjen.

Završni govori stranaka

Završni govor zastupnika optužbe

Zamjenik ŽDO Zadar naveo je kako je na temelju utvrđenih činjenica kroz provedenu istragu, ali i izvedenih dokaza na glavnoj raspravi, nedvojbeno dokazano da je optuženik Nedeljko Janković sam te zajedno sa osum. Slavkom Đokićem počinio radnje kaznenog dijela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva na način kako mu se to stavlja na teret optužnicom. Navedeno proizlazi iz iskaza svjedokinje Ružice Žepine danog u istrazi i na glavnoj raspravi, te sada pokojne Zorke Žepina, koja je svoj iskaz dala u istrazi. Nadalje, prema iskazima svjedoka proizlazi kako su radnje zlostavljanja, fizičkog nasilja, otimanja te oštećenja imovine bile usmjerene isključivo prema građanima hrvatske nacionalnosti sa ciljem njihovog zastrašivanja i protjerivanja sa privremeno okupiranog područja, a o čemu je posebno govorio svjedok Ljubomir Žarković, koji je srpske nacionalnosti, a koji je okrivljenika Nedeljka Janković i osum. Slavka Đokića spriječio u daljnjem inkriminiranom djelovanju.

Isto tako, tezu optužbe potvrđuje i činjenica da je dokumentacija koje je pronađena nakon oslobađanja privremeno okupiranog područja bila osnov za kriminalističku obradu odjela PU zadarske za ratne zločine, a rezultat je imao za posljedicu i iniciranje predmetnog kaznenog postupka. Iz navedene dokumentacije proizlazi da je okrivljenik Nedeljko Janković u dva navrata bio lišavan slobode i to nakon prepoznavanja od svjedokinje Milice Guša, koja je istom govorila na glavnoj raspravi, dok je o drugom lišavanju slobode govorio također na glavnoj raspravi svjedok Ljubomir Žarković.

Nadalje, djelatnici Vojne policije JNA kod okrivljenika Nedeljka Jankovića pronašli su i oduzeli dio ukradenog novca, a utvrđeno je i da je sam okrivljenik vlastoručno izjavom opisao radnje i motive ispaljivanja projektila u kuću obitelji Guša, u kojoj su se nalazile dvije osobe u Zemuniku Gornjem.

Navedeno je imalo posljedicu da je Vojni sud u provedenom postupku okrivljenika zajedno sa Slavkom Đokićem pravomoćno osudio zbog više kaznenih djela i to kvalificiranog oblika kaznenog djela razbojništva u stjecaju te kaznenog djela oštećenja i uništenja tuđe stvari, kao i dovođenja u opasnost općeopasnom radnjom ljudi i imovine.

Nadalje, tezu optužbe potvrđuje i činjenica da je okrivljenik nakon uhićenja i ekstradicije pred istražnim sucem iskazao kako je zbog navedenih djela već pravomoćno osuđen, stoga obrana okrivljenika da se u inkriminiranom razdoblju nije nalazio u tom području neprihvatljivva i usmjerena u pravcu pokušaja izbjegavanja kaznene odgovornosti, te je kao tavu treba u cijelosti odbaciti.

Zamjenik ŽDO Zadar naglasio je da se postupak vođen pred Vojnim sudom u Banja Luci bitno razlikuje od predmetnog kaznenog postupka, jer je predmet ovog postupka kazneno djelo ratnog zločina iz čl. 120. OKZRH, koje kazneno djelu u sebi sadrži drugi motiv, drugi zaštićeni objekt, a činjenično je mnogo šire, te da se u konkretnom slučaju ne radi o imovinskom deliktu s namjerom pribavljanja protupravne imovinske koristi, već o djelu protivnom Konvenciji o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata i Dopunskog Protokola uz tu konvenciju o zaštiti žrtava međunarodnog oružanog sukoba, s motivom zastrašivanja lokalnog stanovništva i prinude na njihov odlazak, a slijedom utvrđenog činjeničnog stanja nedvojbeno je da je okrivljenik svojim radnjama postupio protivno naprijed citiranoj Konvenciji kao i Protokolu.

Slijedom navedenog zamjenik ŽDO Zadar predlaže okrivljenika proglasiti krivim, uzimajući u obzir da je okrivljenik za inkriminirane radnje koje su sadržane u osnovnim oblicima kaznenog djela razbojništva, oštećenja i uništenja tuđih stvari već pravomoćno oglašen krivim i izdržao kaznu, te da se izdržana kazna treba uračunati u novo izrečenu kaznu, a da se kao osobita olakotna okolnost na strani okrivljenika cijeni kako je u vrijeme izvršenja kaznenog djela bio mlađa punoljetna osoba.

Zamjenik ŽDO Zadar u pogledu pritvora smatra da i dalje egzistiraju razlozi zbog kojih je pritvor i određen sukladno čl. 102. st. 1. toč. 1 ZKP-a, te predlaže njegovo produljenje.

Završni govor branitelja optuženika

Branitelj optuženika uvodno je naveo kako smatra da optuženi ne može kazneno odgovarati za kazneno djelo koje mu se stavlja na teret, te da je sud proveo sve dokaze i utvrdio sve okolnosti kako olakotne tako i otegotne u odnosu na optuženika, pa je na taj način zadovoljio načelo traženja materijalne istine i da subjektivni i objektivni elementi daju činjeničnu osnovu da sud donese konačnu pravilnu i na zakonu osnovanu presudu.

Branitelj optuženika postavio je tri pitanja i to u najužem opsegu:

1. da li je u konkretnom slučaju presuđena pravna stvar
2. da li Nedjeljko Janković sin Petra treba biti optužen ili se radi o optuženiku Nedeljku Janković
3. da li je namjera optuženika, odnosno motivacija da učini kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva ili se pak radi o razbojništvu, oštećenju tuđe stvari i dovođenju u opasnost opće opasnom radnjom drugih osoba.

Nadaje, branitelj je naveo da se drži odluke Ustavnog suda RH broj: U-III/543/1999 u kojoj se navodi da ista osoba ne može dva puta biti osuđena za isti inkriminirani događaj te smatra da je stvar presuđena i da se nije moglo optužiti optuženika i kako isti ne može biti proglašen za kaznena djela iz optužnice, jer je za iste inkriminirane događaje osuđen i kaznu je izdržao.

Branitelj je u pogledu identiteta optuženika naveo da je Policijska uprava zadarsko-kninska podneskom Županijskom sudu u Zadru od 04. studenog 1997. godine navela da je poslije akcije „Maslenica“ u Zrakoplovnoj bazi Zemunik pronađena neprijateljska dokumentacija iz koje proizlazi da su kaznena djela u Jagodnjoj D. počinili Slavko Đokić i Nedeljko Janković sine Pere, dakle ne optuženi Nedeljko Janković. Također da je iz dopisa PU osječko-baranjske, koji je upućen PU zadarsko-kninskoj, proizlazi da je kazno djelo počinio Nedeljko Janković sine Pere koji se nalazi u R. Njemačkoj, u gradu Esenu, gdje je zaposlen.

Nadalje, iz fotografije kao i iz naprijed navedene dokumentacije proizlazi da je Nedeljko Janković sin Pere počinio predmetna djela u Jagodnjoj Donjoj.

Isto tako, branitelj optuženika naveo je da je obrana prihvatljiva i realna kada ističe da nikada nije bio u Zemuniku G., a niti u Jagodnjoj D., budući su ta mjesta udaljena preko 10, odnosno 20 kn od Benkovca, gdje je optuženik služio vojni rok. U odnosu na optuženika nije izvršeno prepoznavanje pa se ne može ni u kom slučaju reći da je isti počinio kaznena djela. Isto tako, u pogledu pravne i zakonske oznake Vojnog suda u Banja Luci ista je točno određena i ne radi se o ratnom zločinu protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH kako to ističe zastupnik optužbe.

Naposljetku, branitelj optuženika naveo je kako smatra da u radnjama optuženika nisu sadržani elementi kaznenog djela, jer on nije ta osoba, već se radi o Nedjeljku Janković sinu Pere, a i da je kriv ne bi mogao odgovarati jer ga štite odluke Ustavnog suda RH kao i Odluke Europskog suda za ljudska prava u Strasbourgu.

Završni govor optuženika

Optuženik je naveo da se u cijelosti pridružuje završnom govoru svog branitelja. Dodao je da su njegova ljudska prava kršena od njegove 15 godine te da nema što drugo izjaviti.

Predsjednica vijeća temeljem odredbe čl. 348. ZKP-a objavila je da je **glavna rasprava završena te da će objava presude biti dana 15. ožujka 2010. godine u 14,00 sati.**

15. ožujka 2010. godine – objava presude

Izvjestava: Martina Klekar - Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb

Suđenje prate: Semina Lončar – Centar za razvoj demokracije, Split, Nenad Marić – OSCE, Zagreb, novinari televizije „VOX“ i „Zadarskog lista“, djevojka optuženika

Na današnjem je ročištu vijeće Županijskog suda u Zadru objavilo presudu kojom je **okr. Nedeljko Janković proglašen krivim** što je u listopadu i studenom 1991. g. u Zemuniku Gornjem, u zaseoku Goleš, i Jagodnji Donjoj, tijekom oružanog sukoba između tzv. JA i srpskih paravojnih postrojbi, na jednoj strani, i oružanih snaga Republike Hrvatske, kao pripadnik „180. motorizirane brigade u sastavu IX. korpusa JA“, sam i zajedno sa Slavkom Đokićem, pripadnikom iste vojne formacije, provodeći velikosrpsku ideju vojnog osvajanja i izdvajanja dijela teritorija Republike Hrvatske, protivno čl. 3. toč. 1. C i čl. 146. i 147. Konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata, te protivno čl. 4. toč. 2. D i G Dopunskog protokola uz tu Konvenciju o zaštiti žrtava nemeđunarodnog oružanog sukoba, vršio brutalno zastrašivanje Hrvata i uništavao imovinu civila kako bi ih natjerao da napuste svoje domove i područje tzv. RSK, odnosno onemogućio im da se vrate u svoje domove, pa je tako s tim ciljem:

- sam dana 27. listopada 1991. g. u Zemuniku Gornjem, gdje je bio stacioniran kao nišandžija na oklopnom vozilu, naoružan automatskom puškom M-70, ručnim bombama i dva ručna raketna bacača, otišao u zaseok Goleš, gdje je na kući Branka Kovačevića obio ulazna vrata, ušao i po kući iz automatske puške otvorio vatru, pri čemu je oštetio ulazna i balkonska vrata, razbio 20 m² stakla, oštetio zidove kuće, da bi zatim otišao do kuće Borisa Guše te pucanjem u bravu obio ulazna vrata, ušao u kuću i po njenoj unutrašnjosti otvorio rafalnu paljbu, oštetivši time zidove, prozore i vrata, a po izlasku aktivirao ručnu bombu i bacio je u blagovaonicu kuće, čime je dodatno oštetio zidove, keramičke pločice i prozorska stakla, da bi potom otišao i do kuće Branka Guše po kojoj je otvorio vatru iz automatske puške, a potom s udaljenosti od 50 m ispalio raketu iz ručnog bacača, koja je pogodila i detonirala unutrašnjost kuće, uslijed čega je nastupila šteta na kuhinjskom namještaju, zidovima, ulaznim vratima i keramičkim pločicama, da bi potom
- zajedno sa Slavkom Đokićem dana 01. studenog 1991. g. u Jagodnji Donjoj, došli u kuću Jandre Žepine, stare 70 godina, pa su od nje uz prijetnju oružjem tražili da im preda novac i oružje, a kada je ista izjavila da nema, natjerali je da se skine do gola i potom joj pretražili odjeću, a iza toga porazbijali joj pokućstvo u prizemlju kuće (televizor, zamrzivač, stroj za šivanje), stakla na prozorima i vratima, pa su s opisanim radnjama

nastavili i na katu kuće, prijeteći da će joj zapaliti kuću zajedno s njom, te im je oštećenica u strahu, ispod ormara izvadila i predala skrivenih 1.000,00 DEM i dinarsku protuvrijednost od 500,00 DEM, da bi prilikom odlaska u konobi oštećene prolili 700 litara vina i 20 litara rakije te u štali ubili 16 ovaca, potom otišli u napuštenu kuću Dušana Žepine zvanog Duje, koju su zapalili, a zatim na istovjetan način ušli u kuću Ružice Žepine, stare 46 godina, od koje su također uz prijetnju oružjem tražili novac i hranu pa im je ista u strahu od realizacije prijetnji predala 2.000.000,00 dinara, te su prilikom odlaska iz kuće oštećene Ružice Žepina ispalili rafal iz automatske puške u njezin automobil „Moskvič“, koje su također pokušali otuđiti, a zatim na inkriminirani opisani način ušli i u kuću Zorke Žepine, stare 63 godine, od koje su prijeteći da će je zapaliti zajedno s kućom zatražili predaju oružja, njemačkih maraka i drugoga novca, jer da će joj u protivnom zapaliti kuću, pri tom razbijajući namještaj, vrata i prozore, pa je natjerali da sa sebe skine odjeću, tako da je ista ostala samo u donjem rublju, te su pretragom pregače („traverše“) pronašli i oduzeli 5.000,00 DEM, pri tom je udarili puškom po desnom ramenu, nakon čega su otišli kod Ike Žepine, kojoj su prilikom ulaska u kuću zaprijetili da će je ubiti, te su kod iste prilikom pretrage u predjelu njedara pronašli i oduzeli smotuljak s 1.340,00 DEM i 1.000,00 austrijskih šilinga, nakon čega su se udaljili, pa je uslijed opisanih i drugih mjera zastrašivanja, uništenja i otimanja imovine većina Hrvata bila prisiljena napustiti svoje domove,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, prema civilnom stanovništvu primjenjivao mjere zastrašivanja i terora te pljačkao i uništavao imovinu civilnog stanovništva,

čime je počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske,

na temelju čega je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od **6 /šest/ godina.**

U izrečenu kaznu okrivljenom Jankoviću je vijeće, temeljem čl. 355. st. 1. toč. 6. ZKP-a u svezi s čl. 63. st. 1. KZ-a, uračunalo vrijeme za koje je lišen slobode od 12. kolovoza 2008. g. do 22. travnja 2009. g., te vrijeme provedeno u pritvoru od 22. travnja 2009. g. u 14,50 sati pa nadalje, kao i vrijeme izdržane kazne zatvora u trajanju od 2 /dvije/ godine po presudi Vojnog suda u Banja Luci broj IK-54/92 od 23. ožujka 1992. g., a koju kaznu zatvora je optuženik izdržao u razdoblju od 27. srpnja 1994. g. do 29. lipnja 1996. g. u KPZ Valjevo.

Okrivljenik je oslobođen obveze snošenja naknade troškova kaznenog postupka.

Istoga dana je doneseno i rješenje, kojim je okrivljeniku produljen pritvor, temeljem čl. 102. st. 4. ZKP-a.³

Predsjednica vijeća je prisutne ukratko upoznala s razlozima presude te je poučila stranke o pravu podnošenja žalbe i odgovora na žalbu.

---

³ Odredba citiranog članka glasi: „Pri izricanju presude uvijek će se odrediti pritvor protiv okrivljenika kojem je izrečena kazna zatvora od pet godina ili teža kazna.“ To je tzv. obligatorni pritvor, odnosno jedini slučaj u našem kaznenom postupku kada sud mora okrivljeniku odrediti pritvor.

